My a oni.

Pokračování.

Na počátku směr ten postačil svobodomyslným Čechům americkým, jakož postačuje svobodomyslníkům velikých národů až posud, neb číselný poměr jejich ku ostatním jest takový, že z každého činí agitátora, misionáře volné myšlénky, s polem velice širokým. U nás už je jinak. Naše řady vzrostly rychle a úžasně. Svobodomyslní Čechové stali se podstatnou částí amerického Češstva už od mnohých let. Pole agitační se súžilo. Oba tábory se více méně ustálily. Přechody jsou řidší a není agitačního díla pro všechny svobodomyslné Čechy. Není příležitosti ku práci agitační pro všechny, kdo by ji snad chtěli, k vůli udržení se v činnosti a nadšení. Jiným už dávno přesytil se jednotvárný ten směr. Znechutilo se jim jen to boření. Sevšednělo to věčné opakování toho, co už znali a čemu se trvale naklonili před dvaceti a třiceti lety. Zájem jejich znenáhla se umrtvil. Propadli duchovnímu spánku, svobodnému nemyšlení a nečinění. Tomu se znenáhla zvyklo a to tím spíše, když s mnohých stran, k vůli vlastnímu pohodlí, ještě povzbuzováno a hýčkáno bylo. Proto a jen proto octli jsme se tam, s celou svou svobodomyslností, kde jsme, a nikdo věru nemá příčinu nám toho závidět.

Co postačí kroužku nadšenců, nepostačí massám lidu, podstatné části národního tělesa. A proto záhy mělo se též začít s prací tvořící mezi svobodomyslnými Čechy americkými; s uskutečňováním, dle možnosti, všeho toho, co krásného lidstvu slibuje vítězství volné myšlénky. Mělo se zaseté semeno uvádět ve vzrůst a do ovoce. Měli jsme učit sebe i své dítky žít podle nových, krásnějších názorů. Pečovat o jich lepší poznání, pochopení a utvrzení u sebe i jiných prostředkem živých skutků, které nejen blaží, nadchávají, ale i povzbuzují. Neb slovo může býti sebe krásnější, tělem-li se neoděje, ceny nemá. My ostali na slovech a jen na slovech a odtud náš úpadek. Naše svobodomyslnost zakončila osvobozením se od vší činnosti a mravní zodpovědnosti za tu svou nečinnost. Ona zvrhla se u mnohých v pohrdání se vším a u četných v hrubý, odpuzující materialismus a užívačnost. Přirozené to následky poměry vyvozené duchovní nečinnosti. Za jiných příležitostí a podmínek, jiné výsledky bychom viděli. Ale, jak už praveno, těch nebylo.

Ideálům a tužbám víry dal se výhost; ale jiné, vznešenější a pokročilejší, na jich místa se nepostavily. Víry v život záhrobní jsme se zbavili. Nemáme nebe, jež je věřícím místem dokonalosti, tedy štěstí—souladného uspokojení všech mohutností člověka, ku kterému bysme se nesli a o získání jeho závodili. Tuto mohutnou pružinu dobrovolně jsme si odňali a proto záhy měli jsme ji nahradit jinou a všemi silami veslovat k tomu nebi, jež slibuje nám volná myšlénka. Nebi skutečnému, poněvadž už zde na zemi a za živa. Náš duch nechápe možnost posmrtného života a zdokonalování se v říši nadpřirozené; ale přejasně chápe velmocný zákon vývoje a zřetelně vidí celým životem přírody se projevující snahu po zdokonalování, a co pak nás lidí se týče, samými dějinami opodstatněné, povlovné zdokonalování se člověčenstva, na bytosti oduševnělejší, schopnější, ušlechtilejší a celkem vznešenější.

Pokrok, vývoj lidský, popříti se nedá. A jako každý pokrok tíhne ku větší dokonalosti, činí i lidský pokrok. Jeho cílem je vyšší dokonalost celého plemene. Dokonalost je souladné sestrojení celku v duchu krásna a dobra. Dát světu tělesně i duchovně ty nejkrásnější a nejlepší lidi, toť úkol vědecky dokázaného vývoje lidského. Toť nebe už zde na zemi! Nebe nevěrců.

Zdaž není to ideál krásný, nad jiné povznešený a hodný všeho nadšení, jehož duše lidská schopna jest, i každé činnosti a všech obětí, co jí jen člověk dát a přinésti může? Pracovat sám v souhlasu s největší mravností, ze zákonů přírody a života společenského vyplynuvší, a dle vědeckého názoru o životě, o své vlastní povznešení — ušťastnění, všemožným zdokonalením sebe sama a svého okolí, a tím zároveň budovati na stavbě celkové dokonalosti lidstva — dobývati mu většího štěstí v budoucnosti—tvořiti nebe svým potomkům.

Může být něco krásnějšího? Je snad na světě ducha osvíceného, jenž pochopiv ideál tento v plném rozsahu, nedal by se ním nadchnout a povzbudit, aspoň k takové obětavosti, jakou většina věrců pro své nadpozemské, posmrtné nebe přináší?

Ač zklamání četná naučila mne zoufati, tož přece nevěřím, že by ducha takového bylo, kdyby výchova mezi námi byla případná a žádoucí. My svobodomyslní dali jsme si vespolně takové vychování, jež musí hromadit zklamání na zklamání. Či učili jsme se znát vznešený ideál, jenž je základem a cílem vědeckého názoru o životě, v plném jeho rozsahu a obsahu, abychom dle něho učili se cítiti, mysliti a jednati? Kde že odbývány byly veliké schůze a porady svobodomyslných za tím účelem? Poněvadž bez organisace všeliká činnost společenská je nemožností; kde že je naše mocná organisace? Kde jsou naše duchovní sbory? Naše přednášky pro dospělé a naše školy pro mládež? A v kolika školách svobodomyslných učí se znát vysoké lidupřejné a lidumilné cíle toho ducha, jejž nazýváme svobodomyslným? O co stali jsme se lepší my na váze skutečných předností a o co naše děti, pokud, nemohouce snést ten suchopárný, dusivý život svých svobodomyslných rodičů, nestaly se už členy všelijakých církví, k vůli účastenství aspoň v nějakém duchovním životě? Kde je naše písemnictví, ten zdroj každého duchovního života? Mimo svých agitačních časopisů máme děl pro tvorbu, sílení a povzbuzování vyššího života duchovního a společenského velmi málo, a co by snad byly, neodbírají a nečtou se. Se strachem pomýšlí se na vydání podobného spisku. Není touhy, není nadšení, není života. Vše to kleslo a usnulo naší jednostranností.

My nevedli jsme se na vzájem a vespolně ku práci plodné; my nevytkli si žádné vznešené ideály, žádné cíle vyšší, dalekosáhlejší, které by nás nadchávaly a nepodnikli žádná díla velká z pohnutek hlubokých, která by nás v činnosti udržovala a k ní stále povzbuzovala. My nedovedli učinit svého nového, v přírodovědeckém pojmutí života obrozeného ducha plodným—svoji svobodomyslnost matkou činů, nový, krásnější svět tvořících. My nedovedli ji bezplatně využitkovat a v ní docela se obrodit. My zavrhli vše staré, o nové se nestarajíce a tak upadli jsme do pouhého živoření, v němž už po léta se nalézáme. Je to stav, který sám ze sebe se nelepší, ale horší. Nestane-li se náprava žádoucí a důkladná, půjde ta naše svobodomyslnost už známou, vyšlapanou cestou všelijakých těch národně-svobodomyslných podniků. Zanikne a musí zaniknout, neb nová pokolení nebudou chtít a nebudou moci žíti pouhou negací, v neplodném odmítání, kteráž okolnost všelijakými církvemi je už nyní a bude později ještě více v úspěchu jejich využitkována. Náš svobodomyslný duch zanikne, poněvadž neosvědčil se života schopným. Neosvědčil? Nikoli! Ale poněvadž jsme se o to nepokusili, abychom ho do života uvedli, stavše se novými jen vůlí a slovem, ale nikoli skutkem.

Upřímnému svobodomyslníku, neb jak tu se říkává, svobodáři, srdce žalem se rozdírá, když vidí to klesání a ten zánik, to v nivec rozpadávání se novověkého oltáře, u něhož po desítiletí poklekal a oběti přinášel—když vidí tu svou zlatou volnou myšlénku mrskánu z duší české mládeže karabáči předsudku různých církví jen pro to, že strana svobodomyslná stala se dobrovolně málomocnou.

A na tom nic nezmění několik národních síní, ani národních hřbitovů, třeba byly sebe krásnější. Ty zdě nás nevytrhnou, ani ty pomníky s českými nápisy. Neb nám schází život, život!

Tuhle zaslala jedna čtenářka z Allegheny City do Amerikána Geringrova dopis, v němž bezděčně celou tu hroznou, zdrcující pravdu vyslovila, sdělujíc asi takto: "Já sice na kostel nic nedám, ale poněvadž v síni není také nic, tedy chodím sem i tam."

Vidíte to! Ten její dopis jest prostoučký a jednoduchý. Mnohému čtenáři vyloudil snad pohrdlivý úsměv na rtech a přece v něm vyslovena tak veliká a hrozná pravda. Ona chodí též do kostela, poněvadž v síni není 'také nic'. A podobně, jako tam, je ve všech síních: také nic. Divadla, plesy, koncerty, ba ani tělocvik nenasytí ducha po životě lačnícího. On se tím povyrazí, potěší, posilní, ale neuspokojí. On žádá potravu a žádá cíl. Zábavy potravou duchovní nejsou, ale jen příjemným stimulantem — dráždidlem, jako pro tělo opojné nápoje. Těmi svou svobodomyslnost neudržíme.

Je tedy otázka, zdali možno ještě se zachránit?

Upadli jsme příliš hluboko v netečnost a v pakatelisování všech vyšších duchovních snah, že obávám se, že už záchrany schopni nejsme. Jak obrátit duchovné zraky našeho lidu k ideálům volné myšlénky, získat duše jejich pro ně ve vroucí horlivost a nadchnout pro zdárnou činnost a ke obětěm? Snad by to ještě šlo, ale museli by všichni, co v čele našem stojí, horlivě, svorně a mocně chtít. Leč toho asi nebude. Žárlivost a závist mezi našemi přirozenými vůdci, tedy lidmi nejschopnějšími, zavinila z velké míry náš nynější neutěšený stav, nebo okem závistivým mezi sebou se hlídali, aby žádný z nich nedobyl si mnoho zásluh a ostatní nezastínil. A tak se stalo, že těch zásluh dobyto po čertech málo a těch vymožeností svobodomyslníků dosaženo ještě míň. A minulost bývá měřítkem budoucnosti.

Pokračování bud.

Z redaktorských toulek.

(Pokračování.)

Mezi Colorado Springs a úpatím Pike's Peaku táhnou se skoro nepřetržitě dvě jiná města. Prvním z nich jest Colorado City, kteréž jest nejstarším městem ve státě, neboť založeno bylo hned koncem let čtyřicátých, kdy objeven byl Pike's Peak, a seznáno, že lze tu nadíti se nálezu bohatých zlatodolů. Byloť původně v těch místech, kde nyní Colorado City (v Colorado Springs obecně "staré město" [Old City] zvané), rýžováno na zlato, podle potoka, nebo-li říčky zdejší v dobách počátečních. Colorado Springs předstihlo je asi proto ve vzrůstu, že rozkládá se na pěkné rovině, kdežto staré město jest v úžlabině, stále více se úžící, čím více k úpatí Pike's Peaku se blížíme. Za Colorado City, as 4 míle od Colorado Springs, ocitneme se ve věhlasném lázeňském místě Manitou, kteréž částečně v úžlabině — údolím se to nazvati nedá — a částečně po stráních po obou stranách se rozkládá. Manitou jest vyhlášeno svými zřídly. Však jest navštěvováno větší měrou touristy než nemocnými, ačkoliv na těchto nechybí a všudy se s nimi setkáváme. O zdejších vodách, tak jako o všech vodách léčivých, tvrdí se věci možné i nemožné a přikládá se všem zdejším pramenům velká moc léčivá. Že podnebí samo jest prospěšno těm, kteří trpí plicními neduhy, o tom nemůže býti pochybnosti. Okolí Manitou jest nejvýše zajímavým. Nechť si volíme procházky pěšky, aneb projížďky, setkáváme se na všech stranách se zjevy novými a poutavými. Nejpoutavějším jest ovšem lysé témě Pike's Peaku, kteréž zříme skoro nad sebou, přes jiné nebetyčné velikány vyčnívající. Ovšem že cesta na temeno Pike's Peaku jest jeden z cílů velké většiny zdejších návštěvníků. Tato cesta podniká se různými způsoby. Druhdy bývaly ovšem jen dva a sice buď povozem hlubokými roklemi a po srázných stráních, aneb pěšinou na hřbetě opatrného oslíka horského (burro). Nyní jsou však ještě dvě cesty další a pohodlnější a sice buď ze stanice Cascade, kamž můžeme se dovézti několikráte denně po dráze z Colorado City aneb Manitou a odtud v dostavníku po strmé stráni samého Pike's Peaku až k jeho vrcholi. Nejpohodlnější, ač hanebně drahá — $5 za osobu — jest cesta po dráze a sice po dráze ozubené. Prostředkem mezi tratěmi obyčejnými vede dvojnásobná trať ozubená z nádraží poblíže železitých zřídel manitouských až na samý vrchol. Vlak pozůstává pouze z parostroje a jednoho vozu. V době letní, kdy návštěva jest nejhojnější, vypravuje se vlaků takových několik dopoledne i odpoledne a mimo to vypravovány bývají někdy i vlaky noční, k vůli těm, kteří si přejí spatřiti východ slunce s vrcholu Pike's Peaku. Nádraží, z něhož vlak vyjíždí, jest asi 7,000 stop nad hladinou mořskou a stoupá se pak ještě dalších 7,000 stop. Trať vede úzkou roklí až do výše as 11,000 stop, načež ostatní část tratě vine se kol samého příkrého vrcholu, o němž se tvrdí, že jest kráterem vyhaslé sopky. Jak příkře stoupá trať, domyslíme se snadno z toho, že v devíti mílích vzdálenosti vystoupí se skoro 7,000 do výše, tedy plných 800 stop v každé míli. Strmé stráně, mnohé tisíce střevíců nad roklí, kterou trať se běře, se vypínající, porostlé jsou jehličnatým stromovím až do výše as 10,000 střevíců nad hladinou mořskou. V té výšce octneme se v pásmu doubí, zakrslých to keřů dubových a když dostoupili jsme až 12,000 stop nad hladinou mořskou, přestává veškeré vysoké rostlinstvo a jen drobné traviny a rostliny nachází sporou výživu v tom nepřehledném poli balvanů, kteréž tvoří lysý vrchol velikána toho. Na vrcholu nalézá se zděná budova o jednom patře, kteráž slouží částečně za pozorovací stanici vládní po celý rok a mimo to dobou letní za stanici železniční, jídelnu a noclehárnu pro ty, kteří by tam noc stráviti chtěli, aby západ i východ slunce uzřeli a za skladiště pro všeliké maličkosti, jež tu v upomínku na návštěvu Pike's Peaku ke koupi se nabízí.

Vyhlídka z velevrchu tohoto jest nevylíčitelně velkolepou. Na východ otvírá se zraku do nedohledné dálky širošírá pláň, nepřetržitá rovina, rozprostírající se od úpatí pohoří k východu a tvořící západní Kansas a dále k severu Nebrasku. K jihu vidíme pásmo horské, táhnoucí se až ku Santa Fé v Novém Mexiku a v mlhavé dálce pozorujeme v levo od něho dva vrcholy, Spanish Peaks, kteréž opodál od pohoří z planiny vystupují do výšky přes 13,000 stop. Na západě vidíme zasněžené vrcholy pohoří Sangre de Cristo, kteréž tvoří rozhraní vod západních a východních. Na východním svahu jeho vznikají řeky Arkansas a Platte se svými přítoky, kdežto na straně druhé jsou přítoky řeky Grande, kteráž vlévá se do Colorado řeky a teče směrem ku Tichému Oceánu. Na straně severní kupí se mocné vrcholy jeden k druhému do dálky nedohledné, převyšujíce ještě i samý Pike's Peak. Jsouť tu mezi jinými Long's Peak, 14,271 stop, Evan's Peak, 14,321 stop, Tory's Peak, 14,336, Mount Rosalie, 14,340, a nejvyšší ze všech, Gray's Peak, 14,411 stop nad hladinou mořskou. Zrak nemůže se nasytiti velkolepé té panorámy, kteráž se mu otvírá. Jak malým a malicherným cítí se člověk vůči těm obrovským rozměrům, jež zrak jeho jímají. Že v té výši není každému v řídkém vzduchu volno, jest ovšem zcela přirozeným a zejména ti, jichž srdce není v dobrém pořádku, pociťují zde skleslost i ochablost měrou velikou.

Vzdor tomu, že jsou svrchu zmíněné příležitosti k dosažení vrcholu nebetyčné takměř hory, nechybí na těch, kteří cestu na její vrchol pěšky podnikají. Není to ovšem maličkostí stoupati devět mil neustále do příkrého vrchu a opět pak tu samou vzdálenost se vraceti. Slyšeli jsme od těch, kteří cestu tu podnikli, že nedbají ji opakovati. Tak ku příkladu vyprávěl nám pan Královec (syn pana J. M. Královce z Chicaga), kterýž cestu na vrch též pěšky podnikl, že byl ní tak znaven, jako nikdy dříve v životě svém. Naproti tomu, krajan pan Petr Brouk, kterýž pracoval nějaký čas v tunelu, jenž zřizuje se pro vodovod pro město Springs ve výšce 12,000 stop nad hladinou mořskou, pravil, že zřídka používá dráhy, ač může tak za cenu valně sníženou a cestu nahoru i dolů koná pěšky. Ti, kdož pěšky cestu podniknou, ubírají se obyčejně podél tratí železničních, jelikož jest to cesta asi nejrovnější.

Tři míle od Manitou cestou na Pike's Peak nalézá se již ode dávna hotel Half Way House. Zastavili jsme se v něm na oběd a ku velikému překvapení nalezli jsme v jídelně staré známé a přátely a sice pana Longina Foldu, bankéře z Clarkson, s jeho chotí a švegruší (slečnou Aksamitovou z Crete) a lékaře clarksonského, Dra. Clementse s manželkou. Překvapení naše dá se spíše pomysliti, nežli pověděti. Pan Folda není v této krajině cizincem. Zdržoval se tu před deseti lety z příčin zdravotních skoro po celý rok, maje tu nedaleko vystavenou chatrč a zaujmuto 160 akrů strání a kopců. Jest tedy zde jako doma a umí lézti po stráních a kopcích, jak jsme se přesvědčili, jako pravý horal.

Jednou z nejzajímavějších partií v okolí Manitou jest soutěska Ute, kterouž vede nejstarší cesta dovnitř Skalního pohoří. Dříve ještě, než ruka bílého osadníka přispůsobila soutěsku tuto ku cestování touže s povozem, bývala zde pěšina, kterouž používali prabydlitelé země, rudoši. Člověk bílý ve svém divokém honu po drahém kovu, vykonal tu pravé divy. Roklí podél strání a někdy přímo v kolmých skalních stěnách zřízena tu cesta pohodlná. Na pravo i v levo po obou stranách cesty pnou se do výše stráně, mnohé tisíce stop a jinde opět hledíme též tak daleko dolů na dno rokle, kteroužto šumí horská bystřina, působíc větší neb menší vodopády. Nejzajímavějším z týchž jest "vodopád duhový", nalézající se as jeden a půl míle od Manitou. Za vodopádem rozvětvuje se cesta a jedna vede na pravo po kolmé skoro stráni výš a výše až k výběžku vrcholu horského, v němž nalézají se jeskyně krápníkové. Ač mnoho se o těchto jeskyních mluví a píše a pro toho, kdo žádné jeskyně neviděl, jsou zajímavými, přece nejsou ani stínem toho, čím jsou jeskyně větrné blíže Hot Springs v Černých Vrchách. Touristé, kteří chtí jeskyně navštíviti, obyčejně dají se dovézti nahoru soutěskou Ute k jeskyním krápníkovým, načež pěšky obejdou vrch a sejdouce na druhou stranu, navštíví jeskyně, zvané "větrné" a vrátí se pak soutěskou Williams Cañon. Cesta vine se tu po dně rokle, kterouž svírají skalnaté stráně a to tak, že místy zdá se, jako bychom byli u konce a nebylo proniknutí. (Pokrač. bud.)

Honební zákon wiskonsinský.

Dle nového zákona honebního ve Wisconsinu smí se honiti:

1. Jelen od 1. do 20. listopadu. V okresích Sheboygan a Fond du Lac jest honba a vůbec zabití jelena zakázáno až do r. 1902.

2. Divoké kachny, vodní slepice, sluky neb jiné ptactvo bahenní smí se střīleti od 1. září do 1. ledna.

3. Divoké husy, slepice lesní, bažanti, slepice prérijní a dešťové ptactvo od 1. září do 1. prosince.

4. Kuny a vydry od 1. října do příštího května.

Zakázáno jest chytati neb zabíjeti před 1. září 1901 mongolské, čínské neb anglické bažanty a chytati neb zabíjeti labutě jest zakázáno v každý čas.

Vyjímaje kúčelům vědeckým, je nezákonitým v každý čas chytati neb zabíjeti noční vlašťovky, noční sůvy, modráčky, pěnkavy, čermáky, drozdy, slavíky, hrdličky neb jiné neškodné ptáky, vyjímaje černé ptáky vrány, anglické vrabce, aneb holuby pro střelbu na léč.

Jest nezákonité vybírati neb ničiti vejce neb hnízda ptáků vodních neb bahenních, vyjímaje anglických vrabců a vran, aneb poškodit, nebo zničit stavbu rejska pižmového.

Jest nezákonitým bráti, chytati, zabíjeti, zadržovati aneb jinak obtěžovati holuby poštovní anebo i domácí.

Všichni obyvatelé tohoto státu, kteří zamýšlí honiti jeleny anebo ptáky vodní, musí se přihlásiti dříve o povolení, za kteréž musí zaplatiti $1.— Pakliže jiná chráněná zvěř se honí psem, jest k tomu také třeba zvláštního povolení.

Nic ze zde uvedeného nemá se vykládati tak, jako by někomu bylo dovoleno honit jeleny psem.

Domácí honci musí si ono povolení vyzvednouti u klerka okresu, v kterémž bydlí.

Obyvatelé jiných států mohou obdržeti povolení k honbě u státního tajemníka v Madison, Wis., za následující poplatek: 1.) Na honbu jelenů a jiné chráněné zvěře $25; 2.) zvěře nechráněné, vyjma jelenů, $10. Ze státu nesmí s sebou vzíti nikdo více než 50 kusů zvěře neb ptactva za rok.

Zapovězeno jest honiti zvěř se psy, zabíjeti ji ve vodě, střílet za pomocí světel, aneb chytati ji do pastí, padáků a lapáků.

Taktéž se zakazuje chození v obilí neb pouštění tam psa bez dovolení vlastníka, aneb i střílení na majetku cizém, pakliže si toho majetník pozemku výslovně zakázal.

Kdož by byl ještě v nějakých pochybnostech o zákonu tom a nedovedl si něco z něho vysvětlit, nechť se obrátí o vysvětlení na J. T. Ellarsona, State Fish and Game Warden, Madison, Wis

Hranice vzplála na břehu Rýna.

K připomínce na mučednickou smrt mistra Jana Husa došla nás z Čech od Dr. H. dopisnice, na níž nalézá se snímek obrazu V. Černýho: "Ejhle kacíř!" — mistr na hranici plápolající, s následujícím veršem:

"A hrdý neskloněn Tvůj národ dnes tu stojí,
Má sebe jen a ten svůj vzdor:
Na věků rozhraní tu hřímá píseň svojí,
Již vrací echo českých hor.
Čech byl vždy svoboden, on sám ta pouta stříes
Byť svět jste spjali řetězy,
Duch vždy vám uletí, on volný dál se vznese,
A pravda Páně svítězí!"

Obdivuhodné vyléčení průjmu.

Čelný redaktor ve Virginii byl považován skoro již za mrtvého, avšak navrácen dokonalému zdraví Chamberlainovým Colic, Cholera & Diarrhoea Remedy.

Čtěte jeho redakční vyjádření.

Z The Times, Hillstile, Va.

"Trpěl jsem průjmem po dlouhou dobu a myslel jsem, že již nemohu být vyléčen. Utratil jsem mnoho peněz a času a utrpěl mnoho bolestí, tak že jsem skoro byl odhodlán vzdáti se veškeré naděje na vyléčení a očekávati výsledek. Uviděl jsem však oblášku Chamberlain's Colic Cholera & Diarrhoea Remedy a též několik vysvědčení o tom, jak obdivuhodné vyléčení bylo docíleno a odhodlal jsem se zkusiti jej. Po využití několika dávek byl jsem úplně uzdraven od mého neduhu a přeju si říci dále mým čtenářům a spolutrpitelům, že jsem zdravý a silný člověk nyní a cítím se tak zdravým, jako kdykoliv za mého života. O. R. Moore." Na prodej ve všech lékárnách.

Cestování ve Skalném Pohoří.

"Scenic Line of the world" dráha Denver & Rio Grande, poskytuje turistům v Coloradu, Utah a Novém Mexiku výběr výletních míst a cestovatelům transkontinentálním nejvelkolepější scenerii. Dvě zvláštní a rozdílné dráhy vedou Skalním pohořím a lístky veskrzné jsou použitelny po kterékoliv z nich. Jest to přímá dráha do Cripple Creek, největšího tábora zlatokopů na světě. Dva vlaky jezdí denně s Pullmanovými a s turistickými spacími vozy mezi Denver, San Francisco a Los Angeles a Denver a Portland. Nejlepší dráha do Utah, Idaho, Montany, Oregonu a Washingtonu přes Ogden Gateway. Pište na S. K. Hooper, G. T. & P. A., Denver, Col. o illustrované popisné brožury. 95x10

Nejlepší ze všech

Po padesáte let Mrs. Winslow's Soothing Syrup matkami podáván jich dítkám v čase když dostávají zoubky. Jste vyrušováni v noci a zbavováni spánku churavým, naříkajícím bolení zubů plačícím dítkem? Jestli ano, zašlete si ihned pro láhev "Mrs. Winslow's Soothing Syrup" pro dítky, dostávající zoubky. Cena jeho jest neodhadnutelná. Uleví ubohému trpícímu dítku ihned. Spolehněte se na to matky. Vyléčí průjem, zreguluje žaludek a střeva, vyléčí koliku, změkne dásně, zmírní zápal a dodá svěžesti celému ústrojí. "Mrs. Winslow's Soothing Syrup", pro dítky zoubky dostávající, jest příjemné chuti a jest předpisem jedné z nejstarších a nejlepších ženských lékařek a opatrovnic ve Spoj. Státech. Jest na prodej u všech lékárníků po celém světě. Cena 25c. láhev. Buďte jisti a požádejte o "Mrs. Winslow's Soothing Syrup."

A. MAŠINDA.

nejstarší český lékárník v Nebrasce má lékárnu v Prague, Neb.

Je vždy čerstvě zásoben všemi domácími hojivými prostředky. Byliny, květy, kořínky, kapky, olejíčky, šťávičky, prášky, mastě pro různé bolest, jako podlom [fellon], mast pro otravu krve, začínající v končetinách, mastě pro koňské boláky, léky pro koňskou koliku, různá mazání pro lidi i pro domácí zvířata, to vše připravuji dle dlouholetých, osvědčených zkušeností. Prostředky skoro okamžitě účinkující proti píchání v uších, proti rýmě, proti bolení zubů a bolení hlavy, mast proti kuřím okám, užívání pro játra a ledviny, Elexír pro změnu života u ženských a kdo ví, co jiných věcí. Tím mi ovšem zásoba léků vzrostla tak, že mohu vyplnit každý recept, ať ho psal kterýkoliv doktor. Dovolávaje se Vaší přízně, doufám, že v čas potřeby navštívíte vždy

A. MAŠINDU.

Louis Berka,

český právník.

Písárna v čísle 934 N. Y. Life Bldg., Omaha.

Kdokoliv potřebuje právnické pomoci, ahle dá v pana Berkovi právníka zkušeného, který dlouholetou zkušenost svoji může krajanům našim kdykoliv správně posloužiti. 33-tf

C. H. KUBÁT

zkušený český právník.

Písárna: Barker Block, roh 15. a Farnam. Číslo pokoje 22.

Mohu vás naučiti poštou za tři měsíce anglicky mluviti, čísti a psáti; pošlu vám jednu lekci na ukázku. Také jsem sepsal a mám na prodej tři různé knihy k učení se řeči anglické. Nyní sepsal a vydávám nový anglicko-český slovník, který bude největší a nejlepší; pošlu vám na ukázku. [illegible] Adresa: [illegible] W. 18th St., Pilsen Station, Chicago, Ill.